

1

Op je zeventiende begint het leven pas. Het stond geschreven op de keerzijde van de wenskaart, maar dan in het Duits en in die typische kromme hanenpoten van Ben. *‘Mit Siebzehn fängt das Leben nur an.’* Het leek wel alsof Ben iets met Duitsland of Zwitserland had. Alsof Duitsland, Zwitserland of godbetert Oostenrijk zeevarende naties waren. Finn Leroi vouwde de twee weken oude wenskaart weer dicht en stak ze opnieuw in zijn borstzakje. Hij schatte de afstand tot de begraafplaats in. Hij keek achterom, voor zich uit, en opnieuw achterom. Het moest nog een kilometer of wat zijn.

Na de plechtigheid was Finn het pad langs het water ingeslagen. Het was niet de kortste weg, maar de weg die hij het liefst nam. Zo dicht mogelijk bij de waterkant blijven, dacht hij. Hij was gek op water, dat was de voorbije zomer wel heel duidelijk geworden. Deinend water, golvend water, klotsend water, opspattend water en zelfs quasi roerloos water.

Hij voelde zich vreemd, die ochtend. Nooit eerder

was hij zich zo bewust van elke pas die hij zette en van elke beweging die hij maakte. Hij had zelfs zin om op harde muziek te dansen en wilde dat uitschreeuwen. Maar niemand zou hem op zijn woord geloven. ‘Finn? Op harde muziek?’ zouden ze verwonderd over hem zeggen.

De familie beschouwde hem als een buitenbeentje. Niet omwille van zijn fysionomie, nee, want hij had onmiskenbaar de trekken van zijn moeder. Hij was eerder klein gebouwd, had donkere ogen en een huid die taande bij het geringste streepje zon. Finn was een buitenbeentje omdat hij een tikje terughoudend was; niet zo spraakzaam als zijn moeder en in tegenstelling tot zijn vader niet bijster ambitieus. ‘Maar vergis u niet, zijn ambitie kan nog opwellen’, antwoordde zijn vader altijd wanneer de kantoor-medewerkers naar schoolresultaten peilden. Op die vervelende ogenblikken verwees meester Michel Leroi naar zijn eigen lethargie op een leeftijd van amper zeventien. Op zo’n leeftijd, hoorde Finn zijn vader dan zeggen, kon alles nog snel veranderen. ‘Want zo is het toch, confrater?’

De lessen op school boeiden Finn maar matig. Hij leefde in een wereld die hij naar eigen goeddunken vormgaf en die hij met een blauwe bic aan een geruit A4-blad toevertrouwde. Tegen het einde van de week had hij vaak een behoorlijke verzameling aan lijnenpatronen bijeen getekend. Week na week werd zijn

agenda ontsierd door paginalange nota's die de leerkrachten met ongeremde inzet en almaar toenemend vernuft voor hem bedachten.

Het pad langs het water liep op zijn eind. De lucht kleurde grauw, maar hier en daar baanden enkele verbeterde zonnestralen zich een weg door de wolkenmassa. Hij moest nog de smalle voetgangersbrug boven het kanaal oversteken, het wegje langs de beukenhagen volgen, en hij zou op de verborgen zijingang stoten. Mocht het uitzicht niet zijn verknoeid door industriepanden en de stilte niet worden verstoord door de nabijgelegen ringweg, dan had deze plek vol troostende wilgen rust geboden aan elke dode en elke nabestaande.

Op een dag als deze wilde Finn niet wegblijven. Hij moest hierheen komen. Voor Evelyn, uiteraard voor Evelyn. Maar ook voor Ben. Ze hadden hem de voorbije maanden uit het zadel gelicht en hem een shot gegeven. Ze hadden hem iets willen aantonen waarvoor hij niet eens de woorden bezat om het te benoemen. Dat *iets* achtervolgde hem in gedachten. Het lag besloten in die heerlijke achteloosheid waarmee Ben hem de sleutels van zijn Scirocco toewierp, in de manier waarop Evelyn op blote voeten en met opgestroopte mouwen Finns spullen bijeenharkte en in zijn rugzak propte, alsof ze oude vrienden waren die dat soort dingen van elkaar konden verdragen.

Het beeld dat hem wellicht het meest zou blijven, hield hij over aan die ene middag. Het moest een van de eerste middagen geweest zijn, de vakantie was pas halfweg en Finn besepte heus wel dat hij niet naar een dame hoorde te kijken met de blik van een bedelaar. Maar hoe kon hij toen niét naar Evelyn gekeken hebben, zoals ze aan hem verscheen met die warme gloed op haar gezicht, die bloem in het haar, en azuur in elke richting waarin hij oogcontact probeerde te vermijden.

Finn ging op zoek naar Evelyn. Verstrooid stapte hij langs al het marmer. Hij hoopte dat de rouwstoet al vertrokken zou zijn en dat de begraafplaats er verlaten bij zou liggen. Maar dat was buiten die ene man gerekend, die na afloop de moed niet vond om zich van Evelyns rustplek los te maken en de anderen te volgen. En zo gebeurde het dat hij plots tegenover de droevigste man stond die hij in jaren gezien had.

Reza Nouri hield zijn armen strak tegen zijn lichaam in een houding waaruit een diepe eerbied voor de doden sprak. Hij keek maar heel even op, net lang genoeg om blijk te geven van zijn verbazing over deze ontmoeting, op deze plek nog wel. Een tijdje bleven ze tegenover elkaar staan. Finn staarde voor zich uit en Reza Nouri prevelde woorden in een taal die Finn niet kende. Tussen hen in stond de kist waarop tientallen rozen lagen, klaar om te worden neergelaten. Finn had er niet op gerekend de zakenpartner van

zijn vader in de ogen te moeten kijken. Altijd wanneer meester Nouri door de gangen van het kantoor stormde, maakte Finn dat hij wegkwam. Maar nu was ontsnappen niet meer mogelijk. Daar stond hij dan, vlak bij de man wiens naam eindeloos door hun huis galmde. Op de grondvesten van die klinkende naam zou zijn vader het nieuwe kantoor bouwen, het Al-cázar van zijn dromen. Maar niet die ochtend.

Die ochtend was Reza Nouri immers een schim van zichzelf. Finn vroeg zich wanhopig af wat hij kon zeggen of ondernemen om het ongemak – hier bij deze man te moeten staan – te verzachten. En toen hij niet meteen iets zinnigs kon bedenken, nam hij uit de mand een witte roos, die hij op de andere rozen stapelde. Hij deed het met veel precisie, bang dat hij anders de hele constructie in gevaar zou brengen.

‘Evelyn had altijd rozenwater bij zich, waar ze ook kwam.’

Het was goddank meester Nouri die het gesprek op gang trok. Zo hoefde hij dat zelf niet te doen.

‘Ik heb Evelyn altijd graag gezien, de volle zestien jaar van ons huwelijk.’

Tot Finns verbazing begon Nouri te vertellen. Over Evelyn en over zichzelf. Hij zei dat zijn herinneringen aan Evelyn even fris waren als die pas geogoste rozen, dat haar nagedachtenis niet mocht vervagen, dat hij dit niet zou laten gebeuren. Hij wees naar het gedenkplaatje in marmer, waarin kundige handen een vers

hadden gebeiteld van iemand die Hafez heette. Terwijl hij zijn voorhoofd depte, zei hij ook nog iets over het kantoor. Hij rechtte zijn rug en schouders, en keek Finn nu voor het eerst aan met een minder sombere blik dan voorheen.

‘Net voor haar dood heeft Evelyn me nog opgebeld. Ze wist álles.’

‘Wat bedoelt u, meester Nouri, *ze wist álles?*’

‘Alles.’